

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **P. P., nar. X**
bytem A. J., P.
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem Na Flusárně 168, 261 01 Příbram III

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Sokolovská 855/225, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 4. 2016, č. j. X,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 13. 6. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 4. 2016, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 15. 2. 2016, č. j. 770 416 1157 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 377/2015 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) na základě závěrů posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Příbram (dále jen „OSSZ“) ze dne 3. 2. 2016 zamítla žádost žalobce ze dne 21. 12. 2015 o přiznání invalidního důchodu od data skončení výplaty dávek nemocenského.

- 2 Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí vychází z neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, v důsledku čehož žalovaná zasáhla do práva žalobce na spravedlivé posouzení jeho žádosti o invalidní důchod. Lékařské posudky zpracované posudkovými lékaři OSSZ a žalované podle něj neodpovídají skutečnému zdravotnímu stavu žalobce a nezohledňují veškeré zdravotní obtíže, které se u žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí objektivně vyskytovaly. Tyto posudky a napadené rozhodnutí, které popřelo námitku žalobce o omezení flexe kolene o 30° s tím, že lékařský nález takovou funkci v kolenu neuvádí, jsou podle žalobce v přímém rozporu s lékařskou zprávou MUDr. V. ze dne 20. 1. 2016, na niž žalobce poukazoval ve svých námitkách a podle níž u žalobce „*přetrvává omezení flexe 30 st jako následek úrazu a pooperační ztuhlosti jako komplikace po závažném úrazu L kolen kl*“. Již pro tento rozpor by mělo být podle žalobce napadené rozhodnutí zrušeno. Vedle toho však z lékařské zprávy MUDr. V. ze dne 20. 1. 2016 jednoznačně plyne i to, že v budoucnu lze očekávat spíše progresi obtíží jako následek závažné nitrokloubní tříštivé zlomeniny. I když žalovaná hodnotí stav stávající, měla by podle žalobce vzít tuto skutečnost v úvahu, a pokud tak neučinila, je její rozhodnutí nezákonné.
- 3 Žalobce dále nesouhlasí se závěrem, že rozhodující příčina jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu má být podřazena pod položku 9b oddílu B kapitoly XV přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), a v rámci stanoveného rozpětí 15-30 % ohodnocena 25 % poklesem pracovní schopnosti. S ohledem na předložené lékařské nálezy bylo podle žalobce namísto hodnocení podle položky 9c oddílu B kapitoly XV přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, neboť se v jeho případě popsáném lékařskou zprávou MUDr. V. ze dne 20. 1. 2016 jedná o těžké omezení hybnosti kloubu, jemuž odpovídá horní hranice intervalu s poklesem pracovní schopnosti o 50 %, která by navíc měla být navýšena podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity z důvodu kumulace zdravotních postižení o plných 10 procentních bodů, a to s ohledem na velmi omezenou hybnost a ztuhlost postiženého kloubu. Z předložené lékařské dokumentace je zcela zřejmé, že tento zdravotní stav žalobce trvá ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění déle než jeden rok a že bude trvat i nadále. Žalovaná tak žalobci podle jeho přesvědčení nezákonně upřela právo na přiznání druhého stupně invalidity.
- 4 Žalovaná ponechala rozhodnutí ve věci samé na úvaze soudu s přihlédnutím k závěrům provedeného důkazu posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 589/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona č. 377/2015 Sb. (dále jen „organizační zákon“). Jinak odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádřila přesvědčení, že žalobcův zdravotní stav byl posudkovými lékaři plně posouzen.
- 5 V průběhu jednání žalobce setrval na tom, že nebyl úplně a dostatečně posouzen jeho zdravotní stav, a namítl, že ani Posudková komise MPSV nezohlednila odpovídajícím způsobem jeho zdravotní postižení a závěry plynoucí z propouštěcí zprávy z jeho hospitalizace a z lékařské zprávy MUDr. V. ze dne 20. 1. 2016. Žalovaná naopak poukázala

na shodu Posudkové komise MPSV se závěry její posudkové lékařky, a navrhla proto žalobu zamítnout.

- 6 Soud ze správního spisu zjistil, že dne 21. 12. 2015 byla se žalobcem na OSSZ sepsána žádost o přiznání invalidního důchodu od data skončení výplaty nemocenské. Posudkový lékař OSSZ v posudku ze dne 3. 2. 2016 s odkazem na jednání ve věci žádosti žalobce o prodloužení podpůrčí doby, jež se žalobce osobně zúčastnil, a na bohatou zdravotnickou dokumentaci především ortopeda MUDr. V. dospěl k závěru, že pracovní schopnost žalobce trvale poklesla o 25 % v důsledku středně těžkého omezení hybnosti levého kolene. Z lékařských zpráv zmínil především skutečnost, že žalobce je schopen extenze kolene v plném rozsahu a flexe do 90°, po rozcvíčení pak až do 95°, takže se stav kolene ještě mírně zlepšil. Zdravotní postižení zhodnotil podle položky 9b oddílu B kapitoly XV přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a hodnotil je mírně nad středem procentního rozmezí vyhláškou stanoveného poklesu pracovní schopnosti s ohledem na rozsah funkčního postižení kolene a posudkově nevýznamné svalové oslabení. Takto stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti žalobce podle ustanovení § 3 a § 4 vyhlášky o posuzování invalidity již dále neměnil.
- 7 S odkazem na závěr posudku lékařky OSSZ žalovaná vydala prvostupňové rozhodnutí ze dne 15. 2. 2016, jímž žádost o přiznání invalidního důchodu zamítla s ohledem na zjištěný pokles pracovní schopnosti pouze o 25 %. Žalobce toto rozhodnutí napadl námitkami, v nichž argumentoval obdobně jako v nyní podané žalobě.
- 8 Dne 20. 4. 2016 proběhlo v nepřítomnosti žalobce s odkazem na dostatečnou zdravotní dokumentaci jednání před posudkovou lékařkou žalované, která téhož dne zpracovala posudek, v němž ve shodě s posudkovým lékařem OSSZ uzavřela, že pracovní schopnost žalobce trvale poklesla s ohledem na klinický stav o 25 % v důsledku středně těžkého omezení hybnosti levého kolene po tříštivé zlomenině holenní kosti dne 15. 11. 2014 a následné operaci. Postižení bylo hodnoceno taktéž podle položky 9b oddílu B kapitoly XV přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Posudková lékařka uvedla, že normální rozsah pohybu v kolenní je 120° až 150°, stav ztuhnutí pak odpovídá rozsahu asi 10°. Dle doložených ortopedických nálezů ze dne 18. 11. 2015 a 4. 1. 2016 se zlepšila flexe levého kolenního kloubu na současných 90°- 95°, což odpovídá středně těžkému funkčnímu postižení. I nález MUDr. V. ze dne 20. 1. 2016 uvádí, že funkce v levém kolenním kloubu do flexe je 95°, údaj o omezení pohybu do 30° je nepravdivý, protože taková funkce v levém kolenní se v uvedeném nálezu neuvádí. Uváděnou perspektivu progresu pak nelze předjímat, protože se hodnotí stávající stav a ten neodpovídá žádnému stupni invalidity, resp. neodpovídá položkám 9c ani 9d oddílu B kapitoly XV přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Není důvodu ani k navýšení o dalších 10 procentních bodů pro omezenou pohyblivost, protože omezení pohyblivosti je již započteno v základní procentní výměře. Na základě tohoto posudku žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 27. 4. 2016, jež zástupce žalobce převzal dne 29. 4. 2016, námitky zamítla a v odůvodnění odcitovala posudkové závěry s tím, že s ohledem na zjištěný pokles pracovní schopnosti nejsou splněny podmínky pro přiznání invalidity.

- 9 Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
- 10 Soud s ohledem na argumentaci žalobce doplnil dokazování o posudek Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 13. 2. 2017, která po rozboru všech předložených lékařských zpráv včetně těch, na něž je poukazováno v žalobě a v námitkách, a po přihlédnutí k vyšetření žalobce odborným ortopedem při jednání komise uzavřela v souladu s posudkovou lékařkou žalované, že k datu vydání napadeného rozhodnutí odpovídá zdravotní postižení žalobce položce 9b oddílu B kapitoly XV přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a poklesu pracovní schopnosti ve výši 25 %. Konstatovala, že z nálezů MUDr. V. ze dne 20. 1. 2016 nevyplývá těžké omezení ohýbání levého kolenního kloubu, z popisu v této zprávě lze vyvodit, že po rehabilitaci bylo koleno rozcvičeno až k dosažení flexe v rozsahu 95°. Nenavazující sdělení o přetrvávajícím omezení flexe 30° a pooperační ztuhlosti nedává smysl, protože následně se ve zprávě hovoří o omezení flexe s možným maximem 95° a doporučuje se cvičení k udržení této hybnosti. Také záznamy z rehabilitace dokládají, že rozsah pohybu kolenního kloubu byl rozcvičen na úroveň lehkého omezení ohýbání (flexe 90° – 95°). Pokud jde o možné zhoršování stavu, to nelze vyloučit, avšak zdravotní stav žalobce je třeba hodnotit ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Nicméně pozdější vyšetření posudkovou komisí ukázalo, že došlo k zlepšení žalobcova zdravotního stavu, protože ohýbání levého kolene bylo možné o 110° a natažení bylo možné v plném rozsahu. Takové omezení posudková komise považuje za velmi lehké a odpovídalo by dolní hranici procentního rozpětí dané položky ve výši 15 % a k navýšení na konečných 25 % došlo jen s přihlédnutím k dalším, byť jednotlivě prakticky nevýznamným zdravotním postižením žalobce a k povolání žalobce, které je sice schopen vykonávat, avšak při řízení automobilu na delší vzdálenost nad 150 km uvádí obtíže s levým kolenním kloubem. Tuto procentní míru poklesu již dále ve smyslu § 3 vyhlášky o posuzování invalidity posudková komise nemohla měnit, neboť v rámci položky nebylo hodnoceno na horní hranici rozpětí. Hodnocení podle vyšších položek neodpovídalo jen lehčí omezení hybnosti levého kolene a prakticky normální hybnost ostatních kloubů. Doložená nedoslýchavost žalobce diagnostikovaná až v únoru 2017 v rozsahu 32,2 % dle Fowlera by i v případě přítomnosti již v den vydání napadeného rozhodnutí žalobce nelimitovala v jeho povolání a samostatně by vedla jen k 10 % poklesu pracovní schopnosti. Také podezření na průduškové astma bylo zjištěno až po vydání napadeného rozhodnutí a nelze jej zohlednit. Nálezy na páteři žalobce nijak v pracovní schopnosti neomezují a nejsou posudkově relevantní.
- 11 V reakci na tento posudek žalobce navrhl s ohledem na jeho namítanou neúplnost a nesprávnost provedení důkazu revizním znaleckým posudkem jiné posudkové komise. Soud však tento návrh na doplnění dokazování zamítl z důvodu, že posudek Posudkové komise MPSV v Praze neshledal neúplným či jinak vadným.
- 12 Ze všech posudků je totiž patrné, že informace o omezení flexe levého kolenního kloubu uváděné v textu zprávy MUDr. V. (30°) ze dne 20. 1. 2016, tak jak jej chápe žalobce, zjevně

neodpovídá realitě. I přímo v této lékařské zprávě tentýž lékař uvádí, že flexe je možná až do rozsahu 95°, nelze tedy mít za to, že tato zpráva potvrzuje možnost flexe jen o 30°. Žalobcem citovaný text, s ohledem na posudkovými lékaři zmiňovanou maximální flexi zdravého kolenního kloubu v rozsahu 120° - 150°, lze chápat nanejvýš v tom smyslu, že flexe poraněného kloubu je o oněch 30° nižší oproti původnímu, resp. obvyklému stavu. Ve významu, který danému textu přikládá žalobce, by se jinak jednalo zjevně o lživý údaj, což však s ohledem na současně uváděný údaj o možné flexi 95° soud nepředpokládá, spíše se jedná o nevhodně formulovaný text.

- 13 Posudková komise zcela správně odmítla vycházet z predikované progrese zdravotního stavu žalobce, neboť ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. je pro soud rozhodující stav v době vydání napadeného rozhodnutí a nikoliv stav pozdější, natožpak stav pouze předjímaný. Jak nicméně vyplynulo z výsledků vyšetření žalobce posudkovou komisí, jeho stav se dokonce oproti době vydání napadeného rozhodnutí dále zlepšil.
- 14 Posudková komise také zcela logicky vysvětlila, proč neshledala důvody pro navýšení horní hranice rozpětí postupem podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity nebo pro hodnocení postižení žalobce podle vyšší položky. Souběžné zdravotní obtíže žalobce nejsou s výjimkou nedoslýchavosti posudkově významné, a souhrn těchto drobných dílčích postižení a velmi omezený dopad na výkon povolání pouze přispívá k tomu, že zdravotní stav žalobce není hodnocen na dolní hranici položky 9b oddílu B kapitoly XV přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, nýbrž v rámci této položky byl stanovený pokles pracovní schopnosti navýšen o 10 procentních bodů na 25 %.
- 15 V uvedených závěrech posudku Posudkové komise MPSV v Praze soud neshledal žádné zjevné vady, naopak hodnotí posudek jako plně zdůvodněný, přesvědčivý, logický a vycházející z úplných podkladů. Soud tak nemá žádné pochybnosti o tom, že by napadené rozhodnutí vycházelo z nesprávně zjištěného skutkového stavu, a neshledal jediný důvod pro zadání revizního posudku, neboť všechny posudkové závěry se shodují a i podle laického přesvědčení soudu plně reflektují obsah předložených lékařských zpráv, s nimiž nejsou v jakémkoliv rozporu. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 16 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nevznikly. Případné náklady by však tak jako tak nebyly ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s. nahraditelné. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2017

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Pavλίna Švejdová